



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobkyně: M. K. – K.**, zastoupena Mgr. Kamilem Tomanem, advokátem, se sídlem Škroupova 441, Hradec Králové, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 12. 2004, č. j. 30 Az 12/2004 - 86,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobkyně napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Az 12/2004 – 86 ze dne 10. 12. 2004, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM – 98/VL – 11 – P26 – 2001 ze dne 5. 1. 2004, kterým žalovaný žalobkyni azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neudělil a nevztáhl na žalobkyni překážku vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Včasnou kasační stížnost žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. a uvedla, že má odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání politických názorů ve státě, jehož občanství má, neboť její názory se neshodují s politikou Gruzínské vlády. Soudu vytýká nesprávnou aplikaci a výklad ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť je toho názoru, že je dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b),

příp. § 14 zákona o azylu i překážka vycestování podle § 91 odst. 1 písm. a) bod 1 a 2 zákona o azylu. Stěžovatelka dále namítá porušení článku 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť její život a osobní svoboda by v případě vyhoštění byly pro její politické přesvědčení ohroženy. Naplnění kasačního důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatelka spatřuje v tom, že v dosavadním řízení příslušné orgány nezohlednily důvody proč a za jakých okolností opustila Gruzii a vytýká porušení procesních předpisů ve správním řízení citací uvedených ustanovení shodně jako v žalobě. Skutkově uvádí, že se po vojenském převratu v letech 1992 – 1993 a odchodu prezidenta G. do emigrace, stala členkou politického hnutí P. G., které povstalo proti režimu prezidenta Š. V letech 1993 – 1995 pobývala v K., aby předešla vyhrožování a pronásledování vykonavatele vraždy, jíž byla očitým svědkem, a který byl blízký kamarád spolupracovníka prezidenta Š. V letech 1998 – 2000 se aktivně zúčastňovala mítinků a demonstrací proti vládě prezidenta Š. v městě V. V uvedeném období byla pronásledována a zastrašována a bylo jí vyhrožováno v souvislosti s činností manžela, který navštěvoval politické vězně ve vězení a vynášel informace o chování k nim. Když pak v roce 2000 při náhodném setkání se synem prezidenta Š. řekla o mínění gruzínského lidu a fašistickém režimu jeho otce, byla pak následujícího dne fyzicky napadena a bylo jí vyhrožováno fyzickou likvidací pokud si bude nadále stěžovat. Proto opustila své bydliště a odešla ke kamarádům, kde však vyhrožování neustalo, a proto na radu příbuzných z Gruzie s manželem odcestovali. Před odchodem z Gruzie měli dobré zaměstnání, majetek, neměli tudíž žádný ekonomický důvod opustit Gruzii, stalo se tak kvůli soustavnému pronásledování lidmi loajálními vládnoucímu režimu. Do Gruzie se stěžovatelka nemůže vrátit proto, že i po nástupu nového prezidenta nedošlo ke změně, v zemi vládne chaos, násilí, separatismus, etnické spory, pronásledování a únosy. Uvedené vyplývá ze zpráv organizace A. I., které ač předloženy soudu, nechal v potaz, stejně jako článek o rozhovoru s bratrem, jemuž se soud rovněž nevěnoval. Dále poukázala na délku řízení před správním orgánem a vytkla soudu, že se nezabýval podklady pro prokázání aktuálního politického stavu, které předložila při jednání. Poté co byl prodán její byt bez souhlasu pod cenou, po návratu do Gruzie nemá zajištěny základní lidské potřeby. Vzhledem k tomu, že se na území České republiky stala invalidní a potřebuje lékařské ošetřování, soud se měl tímto zabývat v rámci možné úvahy o splnění podmínky udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Stížní námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spatřuje v tom, že soud neměl dostatek důvodů pro vydání rozhodnutí o zamítnutí žaloby. Ze všech těchto důvodů stěžovatelka navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 12. 2004, č. j. 30 Az 12/2004 – 86, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádala soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť má za to, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. Domnívá se, že fakt, že stěžovatelka sympatizuje se stranou K. s., byla svědkem vraždy a účastnila se opozičních mítinků, ještě nepředesílá možnost pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, když bylo prováděno, jak sama uvedla, nějakými lidmi, tudíž nebylo činěno jako součást vnitřní politiky státu k potlačování politických práv a svobod či pro zastávání určitých politických názorů. Strana K. s. je stranou povolenou, lze se tedy domnívat, že její tzv. pronásledování bylo činěno lidmi loajálními k vládnoucímu režimu, nikoliv však státní mocí jako takovou. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v kasační stížnosti v podstatě zopakovala důvody podání své žádosti o azyl, s nimiž se správní orgán i soud vypořádaly v předcházejících řízeních, žalovaná odkázala na správní spis, zejména výpovědi stěžovatelky a vydané rozhodnutí a navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatelka žádost o azyl odůvodnila pronásledováním své osoby z důvodu sympatií s politickou opoziční stranou K. s. – svobodná Gruzie, dále, že byla od roku 1993 členkou skupiny P. G. a informovala veřejnost o politických poměrech po nástupu k moci prezidenta Š. a tím, že byla pronásledována z důvodů aktivit svého manžela, který navštěvoval ve vězení politické vězně. Stěžovatelka nebyla členkou žádné politické strany, pouze sympatizovala se stranou K. s. – svobodná Gruzie a účastnila se nepovolených mítinků zaměřených proti prezidentu Š. a státní moci. Dále se zúčastňovala mítinků ve městě V. od roku 1998 do roku 2000, jejichž účastníci protestovali proti starostovi města, příznivci prezidenta Š., protože nedával výplaty. Demonstrace byly ukončeny policií, starosta pak následně odstoupil. Stížnost na postup policie v souvislosti se svým zadržením na mítinku 26. 5. 1999 vzala zpět, protože neměla šanci vyhrát, ovšem den na to jí vyhrožovaly neznámé osoby. Žádost stěžovatelky pak správní orgán posuzoval na pozadí informací, které shromáždil v průběhu správního řízení z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR, České tiskové kanceláře, zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Gruzii za rok 2000 a zprávy hodnotící komise v Gruzii Dánské imigrační služby z října roku 1999. Správní orgán posoudil všechny skutečnosti na základě uvedených informací a zpráv a dospěl k závěru, že stěžovatelka neuvedla žádnou konkrétní skutečnost, z které by vyplývalo, že ve své vlasti byla pronásledována z důvodu taxativně uvedených v ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, nebyla členkou žádné politické strany, její politické angažování na mítincích stoupenců prezidenta G. nedosahovalo takové intenzity a nebylo takového charakteru, aby mohla být z tohoto důvodu pronásledována státními orgány. Protože nebyla pronásledována ze strany státních orgánů Gruzie, za své postoje a aktivity nebyla nikdy uvězněna, z ničeho nevyplývalo, že by se stala státní moci nebezpečnou. Vyhrožování neznámými muži není nezákonným či diskriminačním postupem státních orgánů vůči ní, tím méně politickým pronásledováním ze strany státních orgánů. Správní orgán uzavřel, že stěžovatelka za uplatňování politických práv a svobod pronásledována nebyla a neshledal důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Správní orgán rovněž nedospěl k závěru, že by skutečnosti uváděné žadatelkou v průběhu řízení o udělení azylu bylo možno posoudit ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť její aktivity jako sympatizantky strany nebyly takového charakteru, aby mohla být z těchto důvodů pronásledována státními orgány. Násilné ukončení jednoho mítinku policií nelze považovat za politické pronásledování. Pokud se stěžovatelka zúčastňovala nepovolených mítinků, bylo nutné počítat s tím, že účastníci budou vyzváni k rozchodu a event. rozehánání těchto nepovolených mítinků nelze považovat za politické pronásledování stěžovatelky, jež byla postižena stejnou měrou jako ostatní demonstranti. Nelze tedy hovořit o pronásledování konkrétní osoby ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný také uvedl, že viadistické strany jsou v Gruzii povolené a v principu požívají demokratických práv a pronásledování z důvodu sympatií k legální opoziční straně je tudíž nelogické. Rovněž tvrzení stěžovatelky o situaci v zemi původu nebylo tak podrobné a bylo rozporné, aby bylo možné dospět k závěru, že po návratu do země původu bude vystavena politickému pronásledování; obavy stěžovatelky byly natolik povrchní, že nebylo možné vzít je v potaz. Žalovaný podotkl, že při rozhodování přihlédl k hlavnímu důvodu stěžovatelky pro udělení azylu, tedy k jejímu nesouhlasu s nezákonnou politikou Š. režimu, ale tento důvod pominul po prezidentských volbách konaných v Gruzii 4. 1. 2004, když se stal prezidentem M. S. Žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu, neshledal zdravotní důvod žadatelky azylově relevantním pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a poté co posoudil osobní situaci a poměry v zemi její státní příslušnosti. Dospěl také k závěru, že nelze na ni vztáhnout překážku vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž obecně namítala porušení procesních předpisů v řízení před žalovaným, o skutkových důvodech odkázala na žádost o udělení azylu a protokol o pohovoru, který byl s ní proveden, namítala, že fakta neodpovídají jejímu pohovoru a žádala, aby byla seznámena s materiály, které se týkají uvedené věci. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové byla žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta, protože se žalovaný podrobně zabýval skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, posoudil je se znalostí dostupných objektivních informací o dodržování politických práv a svobod a učinil závěr, který shledal v souladu se zákonem. Soud konstatoval, že během správního řízení nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by svědčila o pronásledování žalobkyně ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, nebyla členkou žádné strany a politická práva a svobody uplatňovala účastí na mítincích, z toho důvodu nebyla pronásledována státními orgány, nebyla vězněna a anonymní vyhrožování nemůže být považováno za diskriminační postup státních orgánů. Soud shledal, že není rovněž dán důvod podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobkyně nebyla členkou strany K. s. – svobodná Gruzie a pro aktivity této strany nebyla státními orgány pronásledována. Rozehnutí nepovoleného mítinku nelze považovat za politické pronásledování, i když policie postupovala v rozporu se způsoby zásahu odpovídající zákonu. Krajský soud neshledal, že by správní orgán vybočil při správním uvážení v případě udělení azylu podle § 14 zákona o azylu z mezí daných zákonem, neboť neopomenul přihlídnout ke zdravotnímu stavu žalobkyně, ale neuznal tuto okolnost ani politickou situaci její vlasti jako opodstatňující k udělení tohoto azylu. Soud dále uvedl, že v případě žalobkyně neshledal existenci překážek vycestování, neboť z informací o zemi původu ani ze žalobkyní uváděných skutečností nevyplývá, že by byla osobou ohroženou skutečnostmi zakládajícími překážku vycestování ve smyslu zákona o azylu.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná, stěžovatelka v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Prvním důvodem kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popř. je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Stěžovatelka je na rozdíl od žalovaného i krajského soudu přesvědčena o tom, že splnila důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, příp. podle § 14 zákona o azylu a rovněž podmínky pro vyslovení existence překážky vycestování. Toto své tvrzení stěžovatelka konkretizovala vyčerpávajícím výčtem skutečností, v nichž své pronásledování i překážku vycestování spatřuje. V neudělení azylu podle těchto ustanovení spatřuje stěžovatelka i důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutková podstata podle stěžovatelky nemá oporu ve spisech. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že se ztotožňuje s názorem žalovaného i krajského soudu, neboť skutečnosti uváděné stěžovatelkou nebyly způsobilé naplnit důvody pro udělení azylu. Žalovaný i krajský soud se obsáhle vypořádaly s důvody stěžovatelky, v nichž nebylo možné nalézt pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, ani odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství stěžovatelka má. V podrobnostech odkazuje Nejvyšší správní soud na podrobné, řádně

vyargumentované a dostatečně odůvodněné rozhodnutí žalovaného, s nímž se ztotožňuje, neboť se opírá o dostatečná skutková zjištění žalovaného obsažená ve správním spise. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem žalovaného, že v situaci, když není u moci prezident Š., není většina stěžovatelčích obav ze své podstaty důvodná. K tvrzení stěžovatelky týkající se ztráty bytu v Gruzii, jež měla podle jejího mínění založit existenci překážky vycestování, nemohl soud přihlídnout, neboť podle § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem uplatněným po vydání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Ve věci udělení azylu podle § 14 zákona o azylu stěžovatelka tvrdí, že do ČR přicestovala bez zdravotních problémů, posléze se na území ČR stala invalidní, po operaci není schopna pracovat a potřebuje stálé lékařské ošetřování, což doložila lékařskými zprávami. Soudu pak vytyká, že tuto okolnost nevzal na vědomí při posouzení splnění podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Uvedená námitka není důvodná. Krajský soud podle rozsudku neshledal, že by správní orgán opominul přihlídnout ke zdravotnímu stavu žalobkyně, a že by vybočil při správním uvážení z mezí daných zákonem. Nejvyšší správní soud je nadto toho názoru, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav doložený lékařskými zprávami, vzniklý po úrazu na území České republiky v době azylového řízení, není důvodem pro udělení humanitárního azylu.

Posledním namítaným důvodem v kasační stížnosti je tvrzená nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, který je vymezený v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí znamená, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. V souzené věci se však rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové řádně a podrobně vypořádalo se všemi žalobními body stěžovatelky uvedenými v žalobě, z rozhodnutí je patrné, z jakých důvodů nebyla žaloba shledána důvodnou, a z jakých důvodů shledal soud závěry žalovaného ohledně neudělení azylu stěžovatelce odpovídající zákonu. Pokud jde o namítané neprovedení žalobcem navrhovaných listinných důkazů, krajský soud v odůvodnění svého rozsudku řádně vysvětlil odůvodnění svého stanoviska k předloženému materiálu a tudíž uvedený materiál nepominul. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

Návrhu stěžovatelky na provedení dokazování předloženými listinami Nejvyšší správní soud nevyhověl, neboť stěžovatelka lékařské nálezy doložila již ve správním řízení a rovněž v řízení před krajským soudem a dokazování proto již není zapotřebí ke zjištění skutkového stavu. Stěžovatelka hodlala uvedenými listinami podpořit úvahy o splnění podmínky udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Jelikož však Nejvyšší správní soud nemá pochybnost o tom, že skutkový stav byl žalovaným i soudem zjištěn dostatečně, rozhodl se důkaz těmito listinami neprovést, jak mu to umožňuje ust. § 52 odst. 1 s. ř. s., podle něhož soud není povinen provést všechny důkazy, musí však uvést důvod, proč důkaz neprovedl. Nejvyšší správní soud v souzené věci usoudil, že provedení listinných důkazů by bylo vzhledem k dostatečně zjištěnému skutkovému stavu nadbytečné, a proto důkaz těmito listinami neprovedl.

Nejvyšší správní soud neshledal naplnění žádné ze stížních námitek a ze všech shora uvedených důvodů dospěl po přezkoumání rozhodnutí krajského soudu k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nenáleží, žalovanému, jenž byl procesně úspěšný, podle soudního spisu žádné náklady nevznikly, proto bylo rozhodnuto, že se mu jejich náhrada nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu